

Velikonoce

Ještě ten den se ubírali dva z nich do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, **přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali.** Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu. (...) A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. **Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho.** (Lk 24,13-19a, 25-31a)

Zjevení vzkříšeného Krista jsou výzvou k víře. (...) Učedníci na cestě do Emauz ho vidí jako cizince. Magdaléna ho viděla jako zahradníka. Učedníci shromáždění ve večeradle si mysleli, že vidí ducha. (...) Einstein řekl tuto podivuhodnou a nádhernou věc: „Ten, komu je náboženský cit cizí, kdo už nemá možnost žasnout a být zasažen úctou, je v podstatě mrtvý.“ Jasně tím naznačuje, že poznání vesmíru odpovídá lidskému pohledu. Pokud má ještě možnost žasnout a být zasažen úžasem a obdivem, objevuje svět, který ho tímto naplňuje a odhaluje vyšší moudrost, která ho mate. V konečném důsledku tedy toto je jedna z vlastností, jedna z neodmyslitelných výsad poznání: vědění odpovídá způsobu, jakým se na věci díváme, a podle toho, zda je tento způsob pohledu čistý, zda je přímý, zda je nezaujatý, zda je láskyplný, nebo naopak plný nenávisti, získává svět jiný rozměr a lidstvo jinou tvář. (...) To nejobdivuhodnější, co se můžeme naučit z této cesty, kterou se chystáme podniknout s Pánem na cestě do Emauz, je, že ho poznáme úměrně tomu, jak ho milujeme, a on se nám bude jevit tím živější, čím čistší a láskyplnější bude náš pohled. (Maurice Zundel)

Dva učedníci cestovali společně. Nevěřili, a přesto mluvili o Pánu. Najednou se On objevil, ale s podobou, kterou nedokázali rozpoznat. Jejich tělesným očím tak Pán zvenčí zjevoval to, co se odehrávalo hluboko v jejich nitru, v pohledu jejich srdcí.

Učedníci se vnitřně zmlátili mezi láskou a pochybnostmi. Pán byl přítomen po jejich boku, ale nedal se poznat. Nabídl svou přítomnost těmto mužům, kteří o něm mluvili, ale protože o něm pochybovali, skryl před nimi svou pravou tvář. Promluvil k nim a vyčítal jim jejich zatvrzelost ducha. Odhalil jim tajemství, která o něm vypráví Písmo svaté. (Sv. Řehoř Veliký)

Drazí přátelé, v této postní době jsme společně procházeli evangelia a přemýšleli o tom, jak se Ježíš dívá na lidstvo, na každého z nás. Dnes slavíme vzkříšení našeho Spasitele. Učedníci strávili s Ježíšem několik let. Viděli ho uzdravovat, učit a odpouštět. Viděli ho také jíst, spát, bavit se... Přesto nepoznávají svého přítele, který jim přichází naproti. Jejich oči jsou zaslepené. Musí se naučit dívat... Zvláštní, že? Tak jsem se rozhodla na to zeptat odborníka na slovo vzatého, bratra Antonína. A fr. Antonín souhlasil, že na mé otázky odpoví. Vaše Loudalka

Loudalka: Na cestě do Emauz učedníci jsou plni smutku, ale Ježíš jim jde v ústrety. Jak poznáme Ježíše, jenž nám přichází v ústrety?

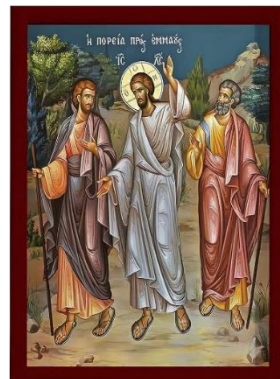
Fr. Antonín: Nejprve si připomeňme důležitou věc: když byli učedníci plni smutku na cestě do Emauz, Ježíš k nim sám přišel a připojil se k nim. **Je naprosto jisté, že Ježíš před námi neutíká ani od nás neodchází a ani nás nenechává lhostejně našim starostem napospas.** Nemusíme ho s nadlidskou námahou hledat a ujít strašně velký kus cesty, než ho potkáme. Je nám stále blízko a jediná námaha, kterou si musíme dát, spočívá v tom, abychom se Ježíše snažili poznat a dopřáli mu sluch a místo v srdci. A po tom On moc touží.

Učedníci ho poznali při lámání chleba. Tehdy jim to docvaklo, a vzpomněli si, jak Ježíš jim při večeři lámal chléb a daroval se jim. Ti učedníci měli velké štěstí, že Ježíše pozvali k sobě domů. Kdyby ho nechali jít dál, tak by s nimi nemohl být u společného jídla a nepoznali by ho.

Pak jim docvakla druhá věc, že ho vlastně už mohli poznat cestou, když jim vysvětloval, co je v Bibli o něm napsáno. Opět měli veliké štěstí, že nebědovali stále nad svými starostmi a nelitovali se, nýbrž naslouchali Ježíšovi. Kdyby byli ukecaní a pořád jen sami vykládali, jak jsou zklamaní, tak by jim Ježíš neměl šanci něco říct a nepoznali by ho.

Umět mlčet a naslouchat, zvat Ježíše k sobě domů a do svého srdce. A ještě jedna důležitá věc: Nemyslet sobecky jen na sebe, když vidíme, že někdo potřebuje pomoc. Vždyť nám Ježíš sám řekl: co jste udělali pro toho nejmenšího, i pro mě samého jste udělali.

Loudalka: Učedníci řekli Ježíšovi: „ty jsi snad jediný člověk v Jeruzalémě, který neví co se stalo.“

Ve skutečnosti to byl jediný člověk, který věděl co se opravdu stalo. Co si z této situace můžeme vzít za poučení ve chvílích, kdy si myslíme, že Bůh je daleko, nedostupný anebo vůbec netuší co se opravdu děje?

Fr. Antonín: Boží nepřítel, který Ježíše na poušti pokoušel a nad kterým Ježíš zvítězil, se i nám snaží namluvit, že Bůh na nás nemá čas a náladu, že nás nemá rád, že je rozhněvaný a nemáme mu chodit na oči, a že naše problémy jsou neřešitelné. Jako se Ježíš nenechal zmást a nepochyboval, že Otec je stále s ním, tak se nesmíme nechat zmást ani my. **V té chvíli si vzpomeňme na tři věci: 1. Bůh je mi stále blízko a dobře zná moje starosti. 2. Bůh také zná i správné a poctivé řešení mých starostí. 3. Chtě mi pomáhat a dávat sílu k vytrvání v dobrém.**

